

तदा नियममास्थाय माधवे माधवं भज ॥
 राज्यभोगांश्च विपुलान् पुत्रभिर्जादिसम्पदम् ।
 यदिच्छसि तदा विष्णोः प्रियं माधवमाचर ॥
 त्वत्तुमिच्छसि राजेन्द्र जन्मन्मृत्युजरादिकम् ।
 भयं यदि तदा विष्णोः प्रियं माधवमाचर ॥
 येनाचरितो मासो माधवः पापमुद्धिभिः ।
 नरकान्न निवर्त्तन्ते दग्धाः कोपाग्निना हरेः ॥
 न वैशाखसमो मासो विशेषः केशवप्रियः ।
 अत्रतेन क्षिपेद्यस्तु तं विद्यान्निष्कामकम् ॥
 यत्तिष्ठ विधवा चैव विशेषेण वनाश्रमी ।
 वैशाखे नरकं याति ह्यज्ञात्वा नियमं नरः ॥
 तस्माद्राजन् प्रयत्नेन कुरु त्वं माधवव्रतम् ।
 यस्याचरणमात्रेण हरिस्तुष्टो भविष्यति ॥
 तावन्नर्जन्ति पुण्यानि स्वर्गं मर्त्यं रसातले ।
 यावन्नायाति राजेन्द्र माधवो माधवप्रियः ॥
 अयुमात्रं यत्किञ्चिद्यो ददाति च माधवे ।
 काले वा यदि वाकाले कोटिकोटिगुणं भवेत् ॥
 ययोद्धीनां राजर्षेः च यो नैवोपपद्यते ।
 तथैव माधवे मासि न त्वयं प्रापपुण्ययोः ॥
 नाचारि धर्माचरणेन माधवं
 नाराधितो येः पुरुषप्रधानः ।
 येन श्रुता भूप कथा सुरारे-
 स्तेषां वृथा जन्म नराधमानाम् ॥
 न पीडयन्ति यद्वराचसा गणा
 यक्षाः पिशाचोदगभूतदानवाः ।
 यो माधवे मासि नृरेण्वयं
 भुवं सुरारेवैतमाचरन्ति ह ॥”
 इति पाद्मोत्तरखण्डे वैशाखमाहात्म्यकथने १६८
 अध्यायः ॥
 वैशाखी, स्त्री, (विशाखया युक्ता पौर्णमासी ।
 “नक्षत्रेण युक्तः कालः ।” ४।२।३। इत्यम् ।
 ततो डीप ।) वैशाखमासस्य पूर्वार्धमा । यथा,
 “विशाखातारकायुक्ता वैशाखी पूर्वार्धमा
 भवेत् ॥”
 इति शब्दरत्नावली ॥
 तत्र तर्पणफलम् । वैशाखीमुपक्रम्य यमः ।
 “गौरान् वा यदि वा जघान् तिलान् चैत्रिण
 संयुतान् ।
 प्रीयतां धर्मेराजेति पितृन् देवांश्च तर्पयेत् ॥
 यावज्जीवकृतं पापं तत्क्षयादेव नश्यति ।
 अष्टाशुतश्च तिष्ठेत् स्वर्गलोके न संशयः ॥”
 इति तिथ्यादितत्त्वम् ॥३॥
 रत्नपुनर्नवा । इति राजनिर्घण्टः ॥ (वसुदेवस्य
 स्त्रीयामन्यतमा । यथा, हरिवंशे । ३५।२।
 “वैशाखी च तथा भद्रा मुनामा चैव
 पञ्चमा ॥”)
 वैशिकः, पुं, (वैशेन जीवतीति । वैश + “वैतना-
 दित्यो जीवति ।” ४।४।१२। इति ङक् ।)
 त्रिविधनायकान्तर्गतनायकविशेषः । यथा,—
 शृङ्गारस्य उभयसाध्वलान्नायकीरूपि निरूप्यते ।
 स च त्रिविधः । प्रथिरूपपतिवैशिकश्च । बहु-
 वैशाभोगोपरसिको वैशिकः । यथा,—

“काश्चीकलकलितकोमलनाभिकान्तिं
 पारावतध्वनिविचित्रितकण्डपालिम् ।
 उद्गान्तलोचनचकोरमनङ्गरङ्ग-
 माश्रास्ते कमपि वारविलासवत्याः ॥” ३॥
 वैशिकस्तुतममध्यमाधममेदात् त्रिविधः । दधिता-
 अमप्रकोपे अपि उपचारपरायणः उत्तमः ।
 यथा,—
 “चक्षुःप्रान्तसुदीप्त पद्मलङ्घः शोणारविन्द-
 श्रियं
 नोर्जैर्जल्पति न स्मितं वितनुते यस्माति वीर्यं
 न वा ।
 तस्योपान्तसुपेय किन्तु पुलकभाजल्लपोलदुतिः
 कान्तः केवलमानतेन शिरसा सुक्तास्त्रजं
 गुम्फति ॥” ३॥
 प्रियायाः प्रकोपे यः प्रकोपमहुरागं वा न
 प्रकटयति चेद्यथा मनोभावं यस्माति स मध्यमः ।
 यथा,—
 “आस्यं यद्यपि हास्यवर्जितमिदं लास्येन हीनं
 वचो
 नेत्रं शोणसरोवकान्तिरुचिरे कापि चक्षुं
 स्वीयते ।
 मालायाः करणोद्यमो न कविकारम्भः कुचा-
 म्भोजयो-
 र्धूपः कुन्तलधोरणीषु सुतनोः सायन्तनो
 दृश्यते ॥” ३॥
 भयङ्गपालकाश्रयः कामक्रीडायामकृतलज्जा-
 ललविचारोद्यमः । यथा,—
 “उद्यति हृदि नैव यस्य लज्जा
 न च कण्ठा न च कोऽपि भीतिलेशः ।
 वज्रलसुकुलकोपकोमला मां
 पुनरपि तस्य करेण सातयेथाः ॥” ३॥
 मानी चतुरः शूट एवान्तर्भवति । मानी यथा,
 “बाह्याङ्गुतपरायणं तव वचो वचोपमेयं मनः
 श्रुत्वा वाचमिमामपास्य विनयं आजाह्विः
 प्रस्थिते ।
 प्रातस्त्रिकविलोकेन परिहृतालापे विवृत्ताने
 प्राशेषे नियतं पतन्ति हृषणा वामभुवो
 दृश्यः ॥”
 वाक्चेष्टावङ्गसमागमस्तुरः । वचनवङ्ग-
 समागमो यथा,—
 “तमोजटाले हरिदन्तराले
 काले निशायास्तव निर्गतायाः ।
 तटे नदीनां निकटे वनानां
 घटेत शातोदरि ! कः सहायः ॥”
 चेष्टावङ्गसमागमो यथा,—
 “कान्ते कनकजम्बीरं करे कमपि कुञ्चति ।
 अमारलिखिते भानौ बिम्बमिन्दुसखी ददौ ॥”
 इति रसमञ्जरी ॥
 (वैशसम्बन्धि, त्रि । यथा, ऋग्वेदकटिके ।
 १ अङ्के ।
 “अवेदं सामवेदं गणितमथ कलां वैशिकीं
 वृत्तिशिक्षां

ज्ञात्वा शब्दप्रासादात् व्यपगततिमिरे चक्षुषीं
 चोपलभ्य ॥”)
 वैशेषि, स्त्री, (विश्विष्टस्य भावः ।) विश्विष्टत्वम् ।
 तत्तु सम्बन्धपदार्थः । विश्विष्टधैनियामक इति
 यावत् । यथा, “विश्विष्टवैश्विष्ट्यादभ्युपगम-
 वादः ।” इति शिरोमणिः । दृक्संयोगवान् इति
 शाब्दबोधो न विश्विष्टवैश्विष्ट्यावगाही । खले
 कपोतन्यायेनैव तत्स्वीकारात् । इति भावः ।
 इति जागदीश्री सामान्यलक्षणा ॥ ३॥
 (असाधारणत्वम् । यथा, महाभारते । १३ ।
 १५६ । ४२ ।
 “चक्षु लोकेषु तावच्च वैश्विष्टं प्रतिपत्स्यसे ।
 सुप्रियः सर्वलोकस्य भविष्यसि जनार्दन ॥”)
 वैशेषिकः, पुं, (विशेषं वेत्ति अधीते वा । विशेष +
 ङक् ।) कथादसुनिहतदर्शनशास्त्रवेत्ता । तत्-
 पर्यायः । औलुक्चः २ । इति हेमचन्द्रः ॥
 (विशेषमधिकृत्य कृतो ग्रन्थः । विशेष + “अधि-
 कृत्यकृते ग्रन्थे ॥” ४ । ३ । ७७ । इति ङक् ।)
 कथादसुनिहतदर्शनशास्त्रविशेषः । स तु विशेष-
 पदार्थनिरूपकग्रन्थः । अस्य मतं न्यायदर्शनमत-
 तुल्यम् । अत्र जगतः कारणं परमाणुपर्यन्तं
 निरूपितम् ॥ ३॥ इह खलु निखिलप्रेक्षावन्-
 निसर्गप्रतिकूलवेदनीयतया निखिलात्मसंवेदन-
 सिद्धं दुःखं जिह्वास्ततस्त्वहोपायं जिज्ञासुः
 परमेश्वरसाक्षात्कारसुपायमाकलयति ।
 “यदा चर्मवेदाकाशं वेद्यन्तीह मानवाः ।
 तदा शिवमविज्ञाय दुःखस्थानो भविष्यति ॥”
 इत्यादिवचननिचयप्रामाण्यात् । परमेश्वरस्य
 साक्षात्कारस्य अवगमनभावनाभिर्भावनीयः ।
 यदाह ।
 “आगमेनानुमानेन ध्यानाभ्यासकलेन च ।
 त्रिधा प्रकल्पयन् प्रज्ञां लभते योगसुतसमम् ॥”
 इति ॥
 तत्र मननमनुमानाधीनम् । अनुमानश्च व्याप्ति-
 ज्ञानाधीनम् । व्याप्तिज्ञानश्च पदार्थविवेकवा-
 पेक्षम् । अतः पदार्थपटुक् “अथातो धर्मं
 आख्यास्यामः ।” इत्यादिकायां दृष्टलक्षणां
 कथमन्वेष्टुं शक्यता अवस्थापि । तत्राद्विकल्प-
 लक्षणे प्रथमेऽध्याये समवेताशेषपदार्थकथनम-
 कारि । तत्रापि प्रथमाद्विके जातिमित्ररूपणम् ।
 द्वितीयाद्विके जातिविशेषयोर्निरूपणम् ।
 आद्विकद्वयात्मके द्वितीये भूतदिकाललक्षणम् ।
 तत्रापि प्रथमाद्विके भूतविशेषलक्षणम् । द्वितीये
 दिकालप्रतिपादनम् । आद्विकद्वयात्मके द्वितीये
 आत्मान्तःकरणलक्षणम् । तत्राप्यात्मलक्षणं
 प्रथमे । द्वितीये अन्तःकरणलक्षणम् । आद्विक-
 द्वययुक्ते चतुर्थे शरीरतदुपयोगिविवेचनम् ।
 तत्रापि प्रथमे तदुपयोगिविवेचनम् । द्वितीये
 शरीरविवेचनम् । आद्विकद्वयवति पञ्चमे कर्म-
 प्रतिपादनम् । तत्रापि प्रथमे शरीरसम्बन्धि-
 कर्मचिन्तनम् । आद्विकद्वयशालिनि षष्ठे
 अतधर्मनिरूपणम् । तत्रापि प्रथमे द नप्रति-